

I

*D*iana Morrison stak de kaarsen in de eetkamer aan, waar de tafel voor zes personen was gedekt. Het appartement was ruim en smaakvol ingericht en bood uitzicht op Central Park. Diana en Eric hadden er negentien van de tweeëndertig jaar dat ze met elkaar getrouwd waren gewoond; het grootste deel samen met hun twee dochters. De beide meisjes waren pas sinds enkele jaren het huis uit: Samantha had nadat ze was afgestudeerd een eigen appartement genomen en Katherine was vijf jaar daarvoor het huis uit gegaan toen ze ging trouwen. Het waren lieve, intelligente meiden aan wie ze veel plezier beleefden. Ondanks de gebruikelijke perikelen die Diana in hun tienertijd met hen had gehad, kon ze het nu erg goed met hen vinden, en ze miste hen nu ze volwassen waren.

Eric en zij genoten echter ook van hun tijd samen. Zij was met haar vijfenvijftig jaar nog steeds een mooie vrouw en Eric had er altijd voor gezorgd de romantiek tussen hen levend te houden. Hij had op zijn werk genoeg verhalen gehoord om te weten waar vrouwen het meest behoefte aan hebben. Hij zag er met zijn zestig jaar nog jong en aantrekkelijk uit. Een jaar geleden had hij Diana overgehaald om haar oogleden te laten liften. Hij wist dat ze zich beter zou voelen als ze dat zou doen, en hij had gelijk gekregen. Terwijl ze nogmaals de tafel controleerde die ze voor oudejaarsavond had gedekt, zag ze er bij het kaarslicht schitte-

rend uit. Door de kleine cosmetische ingreep die ze had ondergaan, leek ze in één klap tien jaar jonger.

Ze had jaren geleden besloten haar haar niet langer te verven en nu schitterde het als versgevallen sneeuw in een pittig, kort kapsel dat haar fijne trekken en grote, blauwe ogen prachtig deed uitkomen. Eric zei altijd tegen haar dat ze nog net zo mooi was als toen ze elkaar pas ontmoetten. Zij was destijds verpleegster geweest in het presbyteriaanse Columbia-ziekenhuis, waar hij in opleiding was voor verloskundige. Zes maanden later waren ze getrouwd en sindsdien waren ze altijd bij elkaar gebleven. Zij was gestopt met werken toen ze zwanger raakte van Katherine. Daarna was ze thuisgebleven om voor de meisjes te zorgen en Eric op te vangen, die regelmatig 's nachts zijn bed uit moest om bevallingen te doen. Hij was dol op zijn werk en zij was trots op hem.

Hij had een van de succesvolste praktijken voor obstetrie en gynaecologie in New York, en hoewel twee van zijn partners vorig jaar met pensioen waren gegaan, had hij er naar zijn zeggen nog steeds niet genoeg van. Eric vond de lange werkweken niet erg en Diana was er inmiddels aan gewend. Zij stoorde zich er niet aan dat hij midden in de nacht weg moest en op het laatste moment verstek moest laten gaan als ze ergens voor een etentje waren uitgenodigd. Ze hadden al meer dan dertig jaar zo geleefd. Hij werkte op feestdagen en in de weekends en hij was verknocht aan zijn werk. Hij had hun dochter Katherine geholpen bij de geboorte van haar beide zoons.

Ze waren in veel opzichten een volmaakt gezin en het leven had hen veel goeds gebracht. Ze leidden een ongecompliceerd, bevredigend bestaan en ze hadden een

hecht huwelijk. Nu de meisjes volwassen waren, hield Diana zich bezig met vrijwilligerswerk en zamelde ze geld in voor onderzoek. Toen de meisjes groter werden, had ze geen behoefte gehad de verpleging weer in te gaan. Ze wist dat ze er al te lang uit was. Bovendien had ze nu andere interesses; de ontwikkelingen en veranderingen in haar leven waren elkaar snel opgevolgd. Haar vrijwilligerswerk, de tijd die ze met Eric doorbracht, hun vele hobby's, hun reizen en haar beide kleinzoons namen haar dagen volledig in beslag.

Terwijl ze in de eetkamer stond, hoorde ze Eric de woonkamer in lopen. Ze draaide zich om. Hij bleef heel even in de deuropening staan en keek haar glimlachend aan. De sterke band tussen hen beiden was voelbaar; een hechter huwelijk dan het hunne was nauwelijks denkbaar.

'Goedenavond, Mrs. Morrison... je ziet er fantastisch uit.' Zijn ogen zeiden het nog voor hij de woorden had uitgesproken. Het was altijd gemakkelijk te zien en te merken hoeveel hij van haar hield. Hij had een knap, jongensachtig gezicht, sterke gelaatstrekken, een kuiltje in zijn kin, net zulke helderblauwe ogen als zij en haar dat van lichtblond geleidelijk grijs was geworden. Hij zag er heel goed uit in zijn smoking. Hij was slank en had een uitstekende conditie. Hij had nog dezelfde smalle taille en brede schouders als toen ze trouwden. Op zondagmiddag ging hij altijd fietsen in het park en in de weekends dat hij geen dienst had, tenniste hij. Iedere avond als hij klaar was met zijn werk speelde hij squash of ging hij zwemmen, hoe moe hij ook was. Ze waren allebei een levend bewijs van hoe gezond en aantrekkelijk mensen van middelbare leeftijd eruit kunnen

zien. 'Gelukkig nieuwjaar, schat,' zei hij terwijl hij naar haar toe liep, zijn arm om haar heen legde en haar een kus gaf. 'Hoe laat komen ze?' 'Ze' waren de twee stellen met wie ze het liefst hun tijd doorbrachten, hun beste vrienden.

'Om acht uur,' zei ze, terwijl ze de champagne controleerde die ze in een zilveren emmer koud had gezet. Hij schonk zichzelf een martini in. 'Robert en Anne tenminste. Pascale en John komen vast tegen twaalf uur vanavond.' Hij lachte terwijl hij een extra olijf in zijn glas liet vallen en Diana een blik toewierp.

Eric en John Donnally hadden samen op Harvard gezeten en waren sindsdien altijd bevriend gebleven. Ze verschilden van elkaar als dag en nacht. Eric was lang en slank, laconiek, open en grootmoedig. Hij was dol op vrouwen en kon uren met hen praten, zoals hij in zijn praktijk ook iedere dag deed. John was gedrongen, sterk, opvliegend en koppig, had voortdurend ruzie met zijn vrouw en beweerde een echte vrouwenjager te zijn, hoewel niemand daar in de praktijk ooit iets van had gemerkt. In werkelijkheid was John stapelgek op zijn vrouw, hoewel hij dat nooit openlijk zou toegeven, zelfs niet tegenover zijn beste vrienden. Als Pascale en hij met elkaar praatten, was het alsof je een mitrailleurvuur hoorde afgaan. Zij was acht jaar jonger dan Diana en al even lichtgeraakt als haar man. Pascale was van Franse afkomst en danste in de tijd dat ze John ontmoette bij het New York City Ballet. Ze was toen tweeëntwintig en nu, vijftwintig jaar later, was ze nog net zo klein en sierlijk als toen, met grote, groene ogen, donkerbruin haar en een schitterend figuur. De afgelopen tien jaar had ze in haar vrije tijd balletles gegeven. Pascale en John hadden slechts

twee dingen met elkaar gemeen: ze waren geen van beiden erg punctueel en ze hadden allebei een moeilijk karakter. Ze vonden het heerlijk om uren met elkaar te bekvechten. Zij hadden het kibbelen tot een olympische sport verheven.

De laatste gasten die Eric en Diana voor oudejaarsavond hadden uitgenodigd waren Robert en Anne Smith. Ze hadden de Morrisons dertig jaar geleden leren kennen, toen Eric Annes eerste kind ter wereld had helpen brengen. Die gebeurtenis vormde het begin van hun vriendschap met de Morrisons. Anne en Robert waren beiden advocaat. Zij had met haar eenenzestig jaar nog steeds haar eigen advocatenpraktijk en Robert was rechter geworden bij het hooggerechtshof. Hij was drieënzestig en had het plechtige uiterlijk dat bij zijn positie paste. Maar zijn soms wat strenge houding maskeerde een vriendelijke, zachte inborst. Hij was dol op zijn vrouw, zijn kinderen en zijn vrienden. Eric had geholpen bij de geboorte van alle drie hun kinderen en was een van Annes beste vrienden geworden.

Robert en Anne waren getrouwd toen ze nog met hun rechtenstudie bezig waren. Ze waren al achtendertig jaar samen. Zij waren de oudsten van de groep en leken het meest bezadigd, vooral door hun beroep. Maar in gezelschap van vrienden waren ze een hartelijk, energiek stel en hadden ze net als de anderen hun eigen stijl. Ze waren niet zo levendig en licht ontvlambaar als Pascale en John en zagen er minder jong en elegant uit dan Eric en Diana. Je kon zien dat Robert en Anne al wat ouder waren, maar ze waren jong van hart. De zes vrienden waren aan elkaar verknocht en genoten van elkaars gezelschap. Ze zagen elkaar vaak, vaker dan andere vrienden.

Ze kwamen een of twee keer per maand bij elkaar om samen te eten en hadden in de loop der jaren niet alleen veel plezierige momenten, maar ook teleurstellingen met elkaar gedeeld. Ze hadden met elkaar meegeleefd in hun zorgen om de kinderen, en zelfs met Pascales grote verdriet toen bleek dat zij geen kinderen kon krijgen. Toen ze gestopt was met dansen, had ze heel graag kinderen willen hebben. Het was echter niet gelukt en zelfs de vruchtbaarheidsdeskundigen waar Eric haar naartoe had gestuurd, hadden niets voor hen kunnen doen. Meerdere pogingen, onder andere met ivf, maar ook met donoreitjes, liepen op niets uit. En John had koppig geweigerd adoptie in overweging te nemen. Hij wilde niet 'de jeugddelinquent van een ander', hij wilde zijn eigen kind, of anders niets. Nu waren ze zevenenveertig en zestig jaar en kinderloos. Ze hadden alleen elkaar om tegen tekeer te gaan, wat ze vaak deden, over de meest uiteenlopende onderwerpen. Dit alles gebeurde dikwijls tot vermaak van de anderen, die gewend waren aan de verhitte discussies waar Pascale en John zich steeds weer met kennelijk plezier in stortten en die ze voor niemand verborgen probeerden te houden.

De drie stellen hadden een keer een zeilboot gecharterd in het Caribisch gebied en hadden verschillende keren een huis gehuurd op Long Island. Ze waren meer dan eens samen naar Europa geweest en genoten altijd van hun gezamenlijke reizen. Hoe verschillend ze ook waren, ze vulden elkaar perfect aan en waren de beste vrienden. Ze verdroegen niet alleen elkaars tekortkomingen, maar begrepen elkaar in belangrijke opzichten. Ze hadden in de loop der tijd geschiedenis met elkaar opgebouwd.

Het paste volledig in het beeld dat ze oudejaarsavond met elkaar doorbrachten. De afgelopen twintig jaar was het een traditie geworden die ze allemaal graag in stand hielden en waar ze ieder jaar weer op rekenden. Het ene jaar vierden ze het bij Robert en Anne, waar de avond al vroeg begon, rustig verliep en kort na middernacht was afgelopen. Het andere jaar gingen ze naar John en Pascale, die in totale chaos op het laatste moment nog een heerlijke maaltijd in elkaar flans-ten, en dronken ze van de champagne en de wijn die John en Pascale verzamelden en waarover ze met elkaar bekechtten. Zij gaf de voorkeur aan Franse wijn; hij had liever Californische. Maar het liefst ging iedereen op oudejaarsavond naar Eric en Diana. Hun huis was comfortabel en stijlvol, de kok die Diana voor dit soort avonden inhuurde verstond zijn vak en was nooit opdringerig, het eten was goed, de wijn was heerlijk en in hun schitterend ingerichte appartement deed iedereen zijn best om er zo mooi mogelijk uit te zien en zich zo goed mogelijk te gedragen. Zelfs Pascale en John zetten hun beste beentje voor wanneer ze daar waren, al had dat niet altijd het gewenste succes. Soms barstte de bom naar aanleiding van een kleine one-nigheid over de naam van een wijn waar ze geen van beiden op konden komen of over een reis die ze wilden maken. John was dol op Afrika en Pascale wilde het liefst naar Zuid-Frankrijk, en John maakte vaak tactloze opmerkingen over Pascales moeder, die hij niet kon uitstaan. Hij beweerde een hekel te hebben aan Frankrijk, de Fransen en alles wat daarbij hoorde, waaronder met name zijn schoonmoeder. Pascale betaalde hem met gelijke munt terug en maakte op haar beurt venijnige opmerkingen over zijn moeder in Bos-

ton. Maar ondanks hun grillen en eigenaardigheden was het duidelijk dat de zes vrienden stapelgek op elkaar waren. Ze hadden een liefdevolle band die de tand des tijds goed had doorstaan en hoe vaak of hoe weinig ze elkaar ook zagen, ze verheugden zich er altijd op elkaar weer te ontmoeten. En het mooiste was dat ze het in elkaars gezelschap allemaal naar hun zin hadden.

Om precies een minuut voor acht ging de deurbel en Eric noch Diana was verrast Anne voor de deur te zien staan in een hooggesloten, zwarte avondjurk, met bescheiden, paarden oorknopjes in haar oren en haar grijze haar in een knot. Naast haar stond Robert in een smoking, zijn spierwitte haar keurig verzorgd.

‘Goedenavond,’ zei Robert en er twinkelden lichtjes in zijn ogen terwijl hij zijn lange lichaam voorover boog om Diana een kus te geven. De vier wensten elkaar gelukkig nieuwjaar. ‘Zijn we te laat?’ vroeg Robert bezorgd. Robert was uiterst punctueel, evenals Anne. ‘Het verkeer was verschrikkelijk.’ Ze woonden in de East Eighties. Pascale en John moesten van hun appartement in de buurt van Lincoln Center komen, aan de West Side, maar Joost mocht weten wanneer zij er zouden zijn. Het was ook nog gaan sneeuwen, waardoor het moeilijk zou zijn een taxi te krijgen.

Anne deed haar stola af en keek Diana glimlachend aan. Hoewel ze maar zes jaar ouder was dan Diana, zag Anne eruit als haar moeder. Ze had warme, bruine ogen en droeg haar zilvergrijze haar in een knot. Ze was een knappe vrouw, maar had nooit veel aandacht aan haar uiterlijk besteed. Ze droeg bijna geen make-up en had een prachtige, roomblanke huid. Ze besteedde haar tijd het liefst aan kunst, theater, boeken

en muziek, als ze tenminste niet druk was met haar advocatenpraktijk. Ze had zich gespecialiseerd in kinderrecht en had de laatste jaren enorm veel tijd gestoken in het opzetten van hulpprogramma's voor mishandelde vrouwen. Het was liefdewerk, waarvoor ze talloze beloningen had ontvangen. Robert en zij deelden een grote hartstocht voor de wet en zetten zich in voor kinderen en volwassenen in benarde posities. Ze stonden allebei bekend om hun steun aan liefdadigheidsdoelen. Anne had er jaren geleden hard over gedacht de politiek in te gaan en was van verschillende kanten aangemoedigd om dit inderdaad te doen, maar had uiteindelijk in het belang van haar man en kinderen besloten er van af te zien. Ze verkoos haar privacy boven een leven in de openbaarheid en voelde niets voor de aandacht die een politieke loopbaan op haar zou vestigen. Ondanks haar grote professionele capaciteiten, was ze een bewonderenswaardig bescheiden vrouw, op het nederige af, en Robert was trots op haar. Hij was een van haar grootste fans.

Anne nam plaats in de woonkamer en Eric kwam naast haar op de bank zitten en legde zijn arm om haar heen. 'En waar heb jij de afgelopen twee weken gezeten? Ik heb het gevoel dat ik je in geen tijden heb gezien.' Robert en Anne hadden de kerstdagen bij hun kinderen en kleinkinderen in Vermont doorgebracht, zoals ze altijd deden. Ze hadden twee getrouwde zoons en een dochter die nog vrijgezel was en pas haar rechtenstudie had afgerond. Maar waar Anne en Robert ook waren, en wat ze ook deden, ze kwamen altijd terug om de oudejaarsavond met hun vrienden door te brengen. Ze hadden maar één jaar overgeslagen, toen Annes vader was gestorven en ze naar Chicago moest om haar

moeder bij te staan. Maar afgezien daarvan was deze afspraak voor hen alle zes ieder jaar heilig.

‘We waren in Sugarbush, druk met luiers verschoneren en zoekgeraakte wanten opzoeken,’ legde Anne Eric met een glimlach uit. Ze had een vriendelijk gezicht en lachende ogen. Ze hadden vijf kleinkinderen en twee schoondochters, van wie Diana altijd het gevoel had gehad dat Anne ze niet mocht, hoewel ze dat nooit hardop zou hebben uitgesproken. Geen van haar schoondochters werkte en Anne vond dat haar zoons hen te veel in de watten legden. Zij was van mening dat vrouwen ook moeten werken. Zij had dat zelf altijd gedaan. In de beslotenheid van hun eigen huis had Anne herhaaldelijk tegen Robert gezegd dat ze haar schoondochters verwend vond. ‘Hoe zijn jullie kerstdagen geweest?’ Anne keek haar oude vriend glimlachend aan. Eric was al jaren als een broer voor haar. ‘Leuk, we hebben het geweldig gehad bij Katherine en Sam. Een van Kathy’s jongens liep de kerstboom omver, of deed daar althans pogingen toe, en de kleinste had een pinda in zijn neus gestopt. Ik heb hem op kerstavond nog naar de eerste hulp moeten brengen om het ding te laten verwijderen.’

‘Dat is dan nog goed afgelopen. Een van Jeffs kinderen heeft tijdens een skiles zijn arm gebroken,’ zei Anne met een bezorgde blik, en ook een gevoel van opluchting dat ze hen weer bij hun ouders hadden achtergelaten. Ze genoot van haar kleinkinderen, maar gaf eerlijk toe dat ze doodmoe van hen werd, en Robert was het met haar eens. Hij was dol op zijn kinderen en kleinkinderen en vond het fijn om tijd met hen door te brengen, maar hij vond het net zo fijn om met Anne samen te zijn. Hun huwelijk had door de ja-

ren heen standgehouden in een rustige maar sterke liefdesrelatie. Hij was erg dol op haar.

‘Je vraagt je wel eens af hoe onze kinderen hun jeugd heelhuids zijn doorgekomen,’ zei Diana, terwijl ze Anne een glas champagne aangaf en naast haar kwam zitten. Robert stond erbij en nam kleine slokjes van zijn champagne, terwijl hij vol bewondering naar zijn vrouw keek. Hij had haar verteld hoe prachtig ze eruitzag en had haar voor ze weggingen nog een kus gegeven.

‘Ik weet niet hoe het komt, maar ik denk dat het allemaal gemakkelijker was toen onze kinderen jong waren,’ zuchtte Anne met een glimlach. ‘Of misschien komt het wel doordat ik op kantoor zat toen de kinderen klein waren.’ Anne glimlachte naar Robert. Ondanks hun gezin en hun werk hadden ze altijd tijd gemaakt voor elkaar en voor romantiek. ‘Alles lijkt tegenwoordig met zo veel meer stress gepaard te gaan. Of misschien zijn mijn zenuwen niet meer wat ze geweest zijn met jonge kinderen om me heen. Ik hou zielsveel van ze, maar het is gewoon heerlijk om een rustige, beschaafde avond met volwassenen door te brengen.’ Ze keek de Morrisons genietend aan. ‘Robert werd gek van de herrie in het huis in Sugarbush.’ Ze hadden elkaar in de auto bekend dat ze het heerlijk vonden om weer naar huis te gaan.

‘Ik zal veel meer van mijn kleinkinderen genieten als mijn oren minder worden,’ zei hij, terwijl hij zijn glas op de salontafel zette. Op dat moment ging de deurbel. Het was bijna halfnegen, een stiptheidsrecord voor de Donnally’s, die gewoonlijk veel te laat kwamen en elkaar daarvan de schuld in de schoenen schoven. Vanavond was het niet anders.

Terwijl Diana verder babbelde met de Smiths, ging Eric de deur voor hen opendoen. Even later konden ze allemaal de stemmen van Pascale en John horen.

‘Sorry dat we te laat zijn,’ zei Pascale. Ze had nog steeds een zwaar accent, hoewel ze al bijna dertig jaar in New York woonde en de taal feilloos sprak. Het was haar nooit gelukt om van haar Franse accent af te komen, of misschien had ze dat ook niet geprobeerd. Ze gaf er nog steeds de voorkeur aan bij iedere gelegenheid die zich voordeed Frans te praten: met mensen die ze ontmoette, met winkelpersoneel en obers, en verschillende keren per week met haar moeder, door de telefoon. John beweerde dat ze uren aan de telefoon zaten. In hun vijftwintigjarig huwelijk had John koppig geweigerd Frans te leren, hoewel hij hier en daar wel wat sleutelwoorden opving en met een redelijk geloofwaardig accent ‘*merde*’ kon zeggen. ‘John weigerde gewoon een taxi te nemen!’ zei Pascale hevig verontwaardigd, terwijl Eric met een onschuldige lachje haar jas aannam. ‘Hij heeft me gedwongen met de bus hiernaartoe te gaan! Kun je het je voorstellen? Op oudejaarsavond, in een avondjurk!’ Met een gebelgde blik streek ze een donkere, gekrulde haarlok uit haar ogen. De rest van haar haar zat in een strak knotje achter op haar hoofd. Ze droeg het net als toen ze nog danste, alleen zag het er in haar gezicht wat zachter uit. Ondanks haar zevenenveertig jaar had ze nog steeds iets overweldigend sensueel en verfijnd over zich. Ze was klein, tener en sierlijk. Haar groene ogen schoten vuur terwijl ze tegenover Eric haar beklag deed.

‘Ik weigerde helemaal niet een taxi te nemen – ik kon er geen een vinden!’ verdedigde John zich en Pascale

liet een afkeurend gegrom horen.

‘Ahh!’ zei ze, en haar ogen bliksemde terwijl ze haar man dreigend aankeek. ‘Bespottelijk! Je had geen zin om de taxikosten te betalen!’ John stond bij iedereen bekend om zijn zuinigheid. Maar met de sneeuw die gestaag naar beneden viel, was het in dit geval heel goed mogelijk dat ze geen taxi hadden kunnen vinden. Voor de verandering liet John de aanval van zijn vrouw langs zich heen gaan. Ze liepen met Eric de woonkamer binnen, waar de anderen al zaten te wachten. John begroette hun vrienden in een uitstekend humeur.

‘Sorry dat we te laat zijn,’ zei hij rustig. Hij was de felle uitbarstingen van zijn vrouw wel gewend en liet zich er over het algemeen niet door van de wijs brengen. Ze was een echte Française: snel op haar teentjes getrapt en vaak kwaad. John was in de regel een stuk rustiger, althans in eerste instantie. Hij had wat meer tijd nodig om te reageren en op dreef te raken. Hij was een sterke, gedrongen man en had op Harvard ijshockey gespeeld. Pascale en hij vormden een interessant visueel contrast: de een zo teer en klein en de ander zo sterk, breedgeschouderd en massief. Iedereen had het er al jaren over dat ze sprekend leken op Katharine Hepburn en Spencer Tracy. ‘Gelukkig nieuwjaar allemaal,’ zei John met een brede glimlach, terwijl hij van Diana een glas champagne aannam. Pascale gaf Eric een kus op allebei zijn wangen en deed toen hetzelfde bij Anne en Robert. Even later sloeg Diana haar armen om haar heen en zei dat ze er prachtig uitzag. Pascale zag er altijd prachtig uit. Alles aan haar was verfijnd en exotisch.

‘*Alors, les copains,*’ zei ze – wat zoveel betekende als ‘beste vrienden’ – ‘hoe zijn jullie kerstdagen geweest?’

De onze waren verschrikkelijk,' voegde ze er in één adem aan toe. 'John vond het pak dat ik voor hem had gekocht afschuwelijk, en hij had voor mij een fornuis gekocht, stel je voor! Een fornuis! Waarom geen grasmaaier, of een vrachtwagen!' Ze keek hevig verontwaardigd en haar man haastte zich om zich te verdedigen.

'Ik zou jou nooit een vervoermiddel geven, Pascale, je kunt absoluut niet rijden!' Maar hij zei het, deze keer althans, zonder een spoortje venijn.

'Ik rij stukken beter dan jij,' zei ze, nippend van haar champagne. 'Dat weet je best. Jij bent zelfs bang om in Parijs te rijden.'

'Ik ben in Frankrijk nergens bang voor, met uitzondering van je moeder.' Ze sloeg haar ogen ten hemel en richtte haar aandacht op Robert. Hij vond het altijd leuk om met haar te praten. Hij had net als Anne een grote liefde voor klassiek ballet en voor goed theater. Pascale en hij praatten soms uren met elkaar over ballet. Hij vond het ook leuk om zijn roestige Frans op haar uit te proberen, wat Pascale enorm veel plezier deed.

Het groepje kletste gezellig tot het tijd was om te gaan eten. Ze dronken champagne en praatten en lachten met elkaar. John gaf ten slotte toe dat hij blij was dat hij de bus had genomen en zo de kosten van de taxi had uitgespaard, en iedereen plaagde hem daarmee. Iedereen wist hoe vervelend hij het vond om geld uit te geven en ze vonden het heerlijk om hem daarmee te plagen. Hij was het mikpunt van talloze grappen en daar genoot hij van.

Eric en Anne hadden het met elkaar over het skiën in Sugarbush en Diana sloot zich bij het gesprek aan en

zei dat ze het heerlijk zou vinden om nog eens naar Aspen te gaan. Pascale en Robert praatten over de opening van het balletseizoen en Diana en John bespraken de economische situatie, de toestand op de aandelenmarkt en een aantal beleggingen die de Morrisons hadden gedaan. John was beleggingsbankier en vond niets leuker dan met iedereen die hem daartoe de kans gaf, over zijn werk te praten. De interesses van de groep hadden altijd goed bij elkaar aangesloten en ze schakelden gemakkelijk van serieuze onderwerpen op lichtere gesprekstof over. Toen Diana aankondigde dat ze aan tafel konden gaan, vertelde Anne net aan Eric dat haar oudste zoon en zijn vrouw een baby erbij kregen. Het zou hun zesde kleinkind zijn.

‘Ik heb er in ieder geval nooit aan hoeven wennen dat iemand me oma noemde,’ zei Pascale luchtig, maar ze wisten allemaal dat ze hier meer verdriet om had dan haar nonchalante opmerking deed vermoeden. Ze herinnerden zich allemaal nog de jaren waarin ze regelmatig verslag uitbracht over de uitgebreide behandelingen, de medicijnen die ze innam, de injecties die John haar meerdere keren per dag moest toedienen en het steeds maar weer uitblijven van de zwangerschap. De groep had hen voortdurend gesteund, maar het had allemaal niet mogen baten. Het was een vreselijke tijd voor hen geweest. Ze hadden allemaal gevreesd dat hun huwelijk erop stuk zou lopen, maar dat was gelukkig niet gebeurd.

De werkelijke tragedie had zich voor Pascale voltrokken toen John absoluut weigerde een kind te adopteren. Voor Pascale betekende dit dat ze definitief nooit een kind zou krijgen, wat, toentertijd althans, het enige was wat ze wilde. De laatste jaren beweerde ze dat

ze er niet meer aan dacht. Maar wanneer de anderen over hun kinderen praatten, keek ze soms nog steeds verdrietig. Eric had zelfs geprobeerd John over te halen om een kind te adopteren, maar hij had zich niet van zijn standpunt af laten brengen. John was een koppig mens en hoeveel het ook voor Pascale betekende, hij weigerde de mogelijkheid zelfs maar in overweging te nemen. Hij was niet van plan andermans kind groot te brengen, te steunen en te proberen lief te hebben. Hij liet er geen twijfel over bestaan dat hij dat voor zijn gevoel niet zou kunnen, zelfs niet voor haar. De anderen in de groep waren sterk met hen begaan geweest.

Maar terwijl ze naar de stijlvol gedekte tafel liepen, werd over dit alles niet gesproken. Diana wist de tafel altijd prachtig aan te kleden, met de meest exotische bloemschikkingen. Vanavond had ze gekozen voor een combinatie met cymbidium-orchideeën, en overal op de tafel lagen kleine, zilveren belletjes. Er stonden prachtige, zilveren kandelaars met lange, witte kaarsen en het geborduurde tafellaken, dat van haar moeder was geweest, was een plaatje. De tafel zag er schitterend uit.

‘Ik snap niet hoe je het doet,’ zei Anne bewonderend terwijl ze de toverachtige schoonheid die Diana had gecreëerd in zich opnam. Diana zag er al even elegant uit in haar witsatijnen avondjurk, die dezelfde kleur had als haar haar, en waarin haar jeugdige figuur goed tot zijn recht kwam. Ze was bijna net zo goed in vorm als Pascale, maar niet helemaal, omdat die iedere dag zes uur danste met haar leerlingen. Anne was minder gezegend dan de beide andere vrouwen. Ze zag er aantrekkelijk uit, maar ze was langer en grover gebouwd

dan de andere twee. Soms klaagde ze dat ze zich in hun bijzijn net een molenpaard voelde. Maar ze zat er niet echt mee. Ze was superintelligent, leuk gezelschap, zelfverzekerd en zelfs voor haar was het overduidelijk hoeveel Robert van haar hield. Hij had haar in de loop der jaren vaak verteld dat zij de mooiste vrouw was die hij ooit had gezien, en dat meende hij ook.

Eric legde zijn arm om Diana heen, kuste haar en bedankte haar voor het geweldige werk dat ze had verricht. Ze gingen zitten en Pascale keek John over de tafel heen dreigend aan.

‘Als jij dat bij mij zou doen, zou ik een hartaanval krijgen van schrik,’ sprak ze hem bestraffend toe. ‘Je zoent me nooit, en je bedankt me ook nooit. Nergens voor!’ Maar ondanks haar vele klachten, klonk er geen venijn in Pascals stem.

‘Dank je wel, schat,’ sprak John welwillend vanuit zijn stoel, ‘voor al die heerlijke diepvriesmaaltijden die je voor me achterlaat.’ Hij lachte er goedgehartig bij. Ze ging ’s avonds vaak naar dansles, nadat ze een hele dag les had gegeven, en had dan geen tijd om eten voor hem te koken.

‘Hoe kun je dat nou zeggen? Vorige week heb ik cassoulet voor je klaargezet, en twee dagen geleden coq-au-vin... Je bent het gewoon niet waard!’

‘Nee, dat is ook waar. Bovendien kan ik beter koken dan jij.’ Hij lachte naar haar.

‘Je bent een monster!’ zei ze en haar groene ogen fonkelden. ‘En ik ga niet met de bus naar huis. Ik ga in mijn eentje met de taxi, John Donnally, en ik laat je niet meerijden!’ Ze zag er ongelofelijk Frans uit. Ze hadden altijd een vurige relatie gehad.

‘Ik hoopte al dat je dat zou zeggen,’ zei hij, met een

grijns naar Diana, die de eerste gang opdiende. Het waren oesters. Ze waren alle zes bijzonder gesteld op zeevruchten. Als hoofdgerecht had ze koude kreeft, gevolgd door salade en kaas. Dit laatste had ze gedaan om rekening te houden met Pascale, die geen salade vooraf kon verdragen en altijd het gevoel had dat ze iets gemist had als er na het hoofdgerecht geen kaas op tafel kwam. Als dessert was er omelet sibérienne. Dit was Erics lievelingsgerecht, en de anderen waren er ook dol op. Het was een echt feestmaal en ze hadden alle zes een heerlijke avond.

‘Mijn hemel, we worden wel verwend,’ zei John bewonderend, toen Diana uit de keuken kwam met het geflambeerde dessert. Het hele gezelschap applaudiseerde. ‘Pascale, waarom leen je niet eens wat recepten van Diana, in plaats van die nieren en hersenen en bloedworst te maken die jij me voorzet?’

‘Als ik dat zou doen, zou je er het geld niet voor over hebben,’ zei Pascale naar waarheid. ‘Bovendien ben je gek op hersenen en nieren,’ voegde ze er droogjes aan toe.

‘Ik doe altijd maar alsof. Ik heb liever kreeft,’ zei hij, met een stralende blik naar zijn gastvrouw. Robert grinnikte. Hij vond het voortdurende gekibbel en gekissebis van de Donnally’s wel grappig, ook al had hij er al vijftientig jaar naar geluisterd. Ze beschouwden het allemaal als iets onschuldigs. Ze hadden allemaal een goed huwelijk met een betrouwbare en loyale partner. Hun relaties waren verrassend harmonieus in een wereld waarin de meeste mensen weinig harmonie kunnen vinden. Ze waren er allemaal van doordrongen dat ze geluk hadden, niet alleen met hun partners, maar ook met hun onderlinge vriend-

schapsband. Robert noemde hen de zes musketiers en hoewel hun interesses uiteenliepen en soms heel verschillend waren, genoten ze van de tijd die ze met elkaar doorbrachten.

Het was na elfen toen Anne opmerkte dat ze zich niet meer zo stokoud voelde nu John en Eric het afgelopen jaar ook zestig waren geworden. Zij was een jaar ouder dan de beide mannen en had het vorig jaar verschrikkelijk gevonden om zestig te worden.

‘We moeten iets doen om het te vieren,’ zei Diana. Ze zaten aan de koffie en John stak een sigaar op nadat de anderen hadden aangegeven daar geen bezwaar tegen te hebben. Pascale had op dit punt dezelfde smaak als hij en rookte er af en toe een mee. De afgelopen jaren was het voor vrouwen in de mode geraakt om sigaren te roken, maar Pascale had het sinds hun huwelijk altijd al gedaan, hoewel het niet scheen te rijmen met haar tengere verschijning.

‘Hoe vind je dat we onze zestigste verjaardag moeten vieren?’ vroeg Eric grijnzend aan zijn vrouw. ‘Allemaal een facelift? Althans de mannen, de vrouwen hebben het niet nodig.’ Hij keek zijn vrouw bewonderend aan. Dat was het enige geheim dat ze niet aan haar vrienden had verteld: dat ze op Erics voorstel haar oogleden had laten liften. Hij had een chirurg voor haar uitgezocht. ‘Ik denk dat John er geweldig zou uitzien als hij iets aan zijn gezicht zou laten doen.’ Hij had een paar rimpeltjes en lijntjes in zijn gezicht, maar die stonden hem goed. Hij had een mannelijke uitstraling, die perfect paste bij zijn persoonlijkheid.

‘Hij kan beter liposuctie laten doen,’ zei Pascale, terwijl ze haar man door de rook heen bekeek. De opmerking scheen hem niet te deren.

‘Dat komt van die vervloekte bloedworst die jij me laat eten,’ zei hij beschuldigend

‘En als ik die niet meer voor je zou maken?’ vroeg ze uitdagend.

‘Dan zou ik je vermoorden,’ grijnsde hij. Hij reikte haar de sigaar aan om ook een trekje te nemen, wat ze genietend deed. Ondanks hun gekibbel en geplaag waren John en zij dol op elkaar.

‘Ik meen het,’ hield Diana aan. Ze hadden nog een halfuur tot middernacht. ‘We moeten vieren dat onze mannen deze respectabele leeftijd hebben bereikt.’ Alleen zij en Pascale waren nog een aantal jaren van deze mijlpaal verwijderd, hoewel Diana er dichterbij zat dan Pascale. Ze verheugde zich er niet op. ‘Waarom gaan we niet weer eens samen op reis?’

‘Waar zou je naartoe willen?’ vroeg Robert met een belangstellende blik. Wanneer Anne en hij zich van hun veeleisende werkzaamheden konden losmaken, vonden ze het altijd heerlijk om exotische plekjes op te zoeken. De vorige zomer waren ze naar Bali geweest. Het was een reis geweest die ze nooit zouden vergeten.

‘Wat dacht je van een safari in Kenia?’ vroeg John hoopvol. Pascale keek hem vol afgrijzen aan. Ze was jaren geleden met hem naar Botswana geweest. Ze hadden daar een wildreservaat bezocht en zij had het afschuwelijk gevonden. De enige plek waar zij ooit naartoe wilde was Parijs, om vrienden en familieleden te bezoeken, maar John beschouwde dat niet als een vakantie. Hij werd er gek van om bij haar familie te logeren en samen haar bekenden te bezoeken, waarbij zij eindeloze gesprekken voerde in het Frans. Hij verstond niets van wat ze zeiden en had daar ook geen

behoefte aan. Hij aanbad Pascale, maar haar familie en vrienden ergerden en verveelden hem alleen maar. ‘Ik haat Afrika, en vuil en bacteriën. Waarom gaan we niet met z’n allen naar Parijs?’ zei Pascale met een gezicht waar het plezier van afstraalde. Zij hield net zoveel van Parijs als John het verafschuwde.

‘Wat een fantastisch idee,’ zei hij, een trek nemend van de sigaar, die hij zojuist weer had aangestoken. ‘Laten we met z’n allen bij je moeder gaan logeren. Ik weet zeker dat ze dat geweldig zal vinden. Mogen we allemaal een paar uur in de rij staan voor de wc om te wachten tot je grootmoeder klaar is.’ Net als in de meeste appartementen in Parijs was er maar één wc. Pascales tweeënnegentigjarige grootmoeder woonde er samen met haar moeder en tante, die beiden weduwe waren. John werd gek in deze omgeving en nam altijd als hij er logeerde zijn toevlucht tot de bourbon. De laatste keer had hij zelfs zijn eigen drank meegenomen, omdat de meest exotische drankjes in haar moeders bar bestonden uit Dubonnet en zoete vermouth. Wel werd er bij het eten altijd een heerlijke rode wijn geschonken. Pascales vader was een groot wijnkenner geweest en haar moeder had veel van hem geleerd. Dat was het enige dat John in haar waardeerde.

‘Zeg niet zulke vervelende dingen over mijn grootmoeder. En jouw moeder is nog erger dan de mijne,’ zei Pascale. Ze zag er uitermate Frans en beledigd uit. ‘Die van mij spreekt tenminste Engels.’

‘Jullie zouden ook niet bij mijn moeder willen logeren,’ merkte Diana op en de anderen schoten in de lach. Ze hadden Diana’s ouders al verscheidene keren ontmoet. Hoewel haar vader een aardige man was,

maakte Diana er geen geheim van dat haar superge-structureerde, bazige moeder haar altijd stapelgek maakte. ‘Even serieus, waar kunnen we naartoe gaan? Wat vinden jullie van de Cariben? Of iets echt exotisch? Buenos Aires, of Rio?’

‘Iedereen zegt dat Rio gevaarlijk is,’ zei Anne met een bezorgde blik. ‘Mijn nicht is daar vorig jaar geweest en toen hebben ze haar handtas, haar bagage en haar paspoort gestolen. Ze zei dat ze daar nooit meer naartoe zou gaan. Wat vinden jullie van Mexico?’

‘Of Japan, of China,’ stelde Robert voor, die warm begon te lopen voor het idee. Hij vond het leuk om met de anderen te reizen en had een zwak voor Azië. ‘Of Hongkong. Dan kunnen de vrouwen winkelen.’

‘Wat mankeert er aan Frankrijk?’ probeerde Pascale nog eens. De anderen begonnen te lachen en John liet zich zogenaamd wanhopig in zijn stoel zakken. Ze gingen daar iedere zomer naartoe. ‘Ik meen het. Waarom huren we geen huis in Zuid-Frankrijk? Aix-en-Provence, of Antibes, of Eze... of wat dachten jullie van St. Tropez? Dat is fantastisch.’ John maakte onmiddellijk bezwaar, maar Diana vond het wel een aantrekkelijk idee.

‘Waarom eigenlijk niet? Wie weet is het wel leuk om een huis te huren en misschien heeft Pascale een kennis die een goed huis voor ons kan vinden. Het is waarschijnlijk prettiger dan door een of ander exotisch land trekken. Eric en ik spreken genoeg Frans om ons redelijk te kunnen redden, Anne is er behoorlijk goed in en Robert ook. Pascale kan de moeilijke zaken afhandelen. Wat vinden jullie ervan, jongens?’

Anne liet het idee met een peinzende blik op zich inwerken en knikte. ‘Om je de waarheid te zeggen, lijkt

het me wel wat. Robert en ik zijn tien jaar geleden met de kinderen in St. Tropez geweest en we vonden het er heerlijk. Het is een mooie omgeving, bij het water, het eten is fantastisch en het bruist er van leven.' Robert en zij hadden er, hoewel de kinderen erbij waren, een romantische week doorgebracht.

'We zouden er in augustus een huis kunnen huren. En John,' beloofde Diana hem met een ernstig gezicht, 'we laten Pascales moeder niet in de buurt komen.'

'We zouden wel eens geluk kunnen hebben. Ze gaat ieder jaar in augustus naar Italië.'

'Zie je wel, het komt allemaal prima uit. Wat vinden jullie ervan?' vroeg Diana. Ze wilde het ijzer smeden nu het heet was en zelfs Robert knikte goedkeurend. St. Tropez klonk leuk, het was een prettige, beschaafde omgeving en ze konden een boot charteren om andere plaatsen aan de Rivièra te bezoeken.

'Ik vind het een goed idee,' gaf Robert toe en Eric stemde hiermee in.

'Ik stem voor St. Tropez,' zei hij plechtig, 'als we een behoorlijk huis kunnen vinden. Pascale, wat denk je? Kun jij dat onderdeel van het project voor ons regelen?'

'Geen probleem. Ik ken een aantal erg goede makelaars in Parijs. Als mijn moeder mijn grootmoeder even alleen kan laten, kan zij voor ons gaan kijken.'

'Nee,' zei John nadrukkelijk, 'laat haar erbuiten. Ze kiest vast iets uit dat wij verschrikkelijk vinden. Laat het maar aan de makelaar over.' Hij had echter geen bezwaar tegen de lokatie, ook al bevond deze zich in wat hij gewoonlijk 'het land van de kikkervreters' noemde.

'Zijn we het er allemaal mee eens?' informeerde Dia-

na en keek de tafel rond. Iedereen knikte. 'Dan wordt het St. Tropez, in augustus.'

Pascale straalde bij deze woorden. Niets ter wereld trok haar meer aan dan een maand in Zuid-Frankrijk met haar beste vrienden, en zelfs John zag eruit alsof hij zich erbij had neergelegd. Op dat moment kondigde Eric aan dat het twaalf uur was.

'Gelukkig nieuwjaar, lieveling,' zei Eric en kuste zijn vrouw. Robert boog zich over naar Anne en gaf haar een discreet kusje op haar mond. Hij legde zijn armen om haar heen en wenste haar voor het komende jaar alle goeds toe. Pascale liep om de tafel heen om haar man een zoen te geven. Hij was omgeven door een wolk sigarenrook, maar zij hield wel van het smaakje dat ze proefde toen hij haar iets hartstochtelijker op de mond zoende dan ze had verwacht. Ondanks hun gekibbel en geruzie was hun huwelijk net zo goed als dat van de anderen, in sommige opzichten misschien zelfs beter. Tenslotte hadden ze alleen elkaar om hun band in stand te houden en waren er geen kinderen om hun aandacht af te leiden.

'Ik kan de komende zomer in St. Tropez haast niet afwachten,' zei Pascale ademloos toen ze zich eindelijk van hem kon losmaken. 'Het wordt fantastisch.'

'En als dat niet zo is,' zei John praktisch, 'zullen we jou moeten vermoorden, Pascale, want het was jouw idee. Zorg maar dat je een fatsoenlijk huis voor ons regelt. Niet een of ander krot waar ze in de zomer argeloze toeristen mee opscheppen.'

'Ik beloof jullie dat we het beste huis van St. Tropez krijgen,' bezwoer ze het gezelschap. Toen nam ze de sigaar weer uit Johns hand en nam een trek terwijl ze parmantig op zijn schoot ging zitten. Iedereen praatte

geanimeerd over de plannen die ze hadden gemaakt. Ze waren het er allemaal over eens dat het een heerlijke zomer zou worden. Het smeden van dit plan was een schitterende manier om het nieuwe jaar in te luiden.